

METSÄHALLITUKSEN PÄÄTÖS MH 1405/2022

Metsästystä koskevista aluekohtaisista kiintiöistä Metsähallituksen Eräpalveluiden alueilla lukuun ottomatta saamelaisten kotiseutualuetta 1.6.2022 – 31.7.2025

Annettu Oulussa 12.4.2022

Päätös

Metsähallitus on vahvistanut seuraavat aluekohtaiset kiintiöt kanalintujen metsästysoikeuden sisältäville pienriestaluvulle hallinnassaan olevilla valtion maa- ja vesialueilla. Vahvistettuja kiintiöitä on noudatettava myönnettäessä lupia tai annettaessa muutoin metsästysoikeuksia. Tämä päätös kumoaa aiemmin annetun Metsähallituksen päätöksen nro 1567/2019 ja käsittää koko Metsähallituksen Eräpalveluiden koko Suomen alueet lukuun ottamatta saamelaisten kotiseutualuetta, jolle on annettu erillinen kiintiöpäätös nro 1404/2022.

Alue: Eräpalvelut pohjoinen alue (lukuun ottamatta saamelaisten kotiseutualuetta Enontekiön, Inarin, Utsjoen kunnissa sekä Lapin paliskunnan aluetta Sodankylän kunnassa)

Riistanhoitoyhdistys tai riistakeskuksen alue	Lupia yhtä aikaa voimassa enintään kpl/vrk	Lupia keskimäärin kpl/1000 ha
Muonio	45	0,5
Kolari	93	0,6
Pello	81	1,2
Ylitornio	49	1,2
Kittilä	205	0,4
Rovaniemi	79	0,2
Tervola	52	1,7
Simo-Keminmaa	142	1,8
Ranua	167	1,1
Posio	126	1,3
Sodankylä (ei sis. Lapin palisk.)	219	0,4
Savukoski	326	0,7
Kemijärvi	89	0,8
Pelkosenniemi	78	1,2
Salla	166	0,7

Riistanhoitoyhdistys tai riistakeskuksen alue	Lupia yhtä aikaa voimassa enintään kpl/vrk	Lupia keskimäärin kpl/1000 ha
Vaala	58	2,0
Kuusamo	60	1,7
Taivalkoski	190	1,3
Pudasjärvi	290	1,2
Hyrnsalmi-Ristijärvi	155	2,0
Kajaani	70	3,4
Kuhmo	570	2,5
Paltamo	20	5,4
Puolanka	200	1,7
Sotkamo	140	2,5
Suomussalmi	570	2,0
Vuolijoki	65	3,2
Riistakeskus Oulun alue (ML8 §:n ulkopuolinen osa)	587	4,1
Riistakeskus Pohjanmaan alue (Perhon, Lestijärven, Arpaisen, Linkkilän ja Ähtärin lupa-alueet)	275	5,0

Alue: Eräpalvelut eteläinen alue

Riistakeskuksen alue (tai osa)	Lupia yhtä aikaa voimassa enintään kpl/vrk	Lupia keskimäärin kpl/1000 ha
Keski-Suomi	736	8,0
Pohjois-Häme	327	8,5
Satakunta	125	8,6
Etelä-Häme	27	4,0
Pohjois-Karjala	1557	7,3
Pohjois-Savo	514	7,4
Etelä-Savo	141	7,5

Edellä määriteltyjen alueellisten kiintiöiden lisäksi voidaan kanalintujen metsästysaikana myydä metsästyslupia muuhun pienriistan metsästykseseen enintään 20 % verran edellä määritellystä aluekohtaisesta kiintiöstä. Kanalintujen metsästysajan ulkopuolella muun pienriistan metsästyslupia voidaan myydä enimmillään edellä esitetyn kiintiön verran.

Metsästyslain (615/1993) 8 §:n tarkoittamalla alueella on ennen vuosittaisen lupakiintiön tarkempaa mitoitusta kuultava alueen riistanhoitoyhdistyksiä ja Suomen riistakeskusta.

Karhulupia myönnettäessä on noudatettavaa seuraavaa kiintiötä:

Karhun metsästystä säädellään metsästyslain 41 (206/15.3.2013), 41a, 41c §:ssä (159/18.2.2011) sekä valtioneuvoston asetuksella metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista (452/19.6.2013), jonka 8 §:n mukaisesti maa- ja metsätalousministeriö määrää kaadettavien karhujen enimmäiskiintiöt poronhoitoalueelle. Metsästys tapahtuu keskeytymetsästyksenä, kunnes kiintiön mukainen määrä karhuja on kaadettu.

Käytännön metsästysjärjestelyjen ja sosiaalisen kestävyyden turvaamisen kannalta voidaan pitää suositeltavana antaa maksimissaan 1 lupaa/1000–1500 ha poronhoitoalueella. Metsästyslain 8 §:n mukaisella alueella poronhoitoalueen ulkopuolella kiintiö on maksimissaan 3 lupaa/1000 ha.

Muulla Suomessa pyyntiluvanvaraisen metsästyksen alueella voidaan karhun metsästyksen antaa enintään maksimissaan 6 lupaa/1000 ha.

Muiden suurpetojen kannanhoidollisessa metsästyksessä noudatetaan edellä mainittuja karhun metsästyksen alueellisia kiintiöitä.

Hirvilupia myönnettäessä metsästyslain 8 § mukaisella alueella on noudatettava seuraavaa kiintiötä:

Hirvenmetsästyksen alueluvat ratkaistaan paikallisten olosuhteiden, turvallisuusnäkökohtien ja riistanhoitoyhdistysten kanssa vuosittain käytävien neuvotteluiden perusteella. Mikäli samalla lupa-alueella metsästää useampi kuin yksi seurue, alueella on pääsääntöisesti oltava minimissään 80–160 hehtaaria/ampuja. Tarkoituksenmukaisten metsästysjärjestelyiden mahdollistamiseksi voidaan käyttää alemmaa minimiarvoa. Useamman hirvialueluvan myöntämiseksi samalle alueelle tulee olla vähintään 1000 ha metsästysalaa/seurue. Asetettua kiintiötä suurempaa metsästäjä- ja seuruekohtaista hehtaarimäärää voidaan tarvittaessa käyttää esim. sellaisilla metsästysalueilla, joiden tieverkosto on harva tai poronhoidon huomioimiseksi poronhoitoalueella. Kattavan tieverkoston metsästysalueilla metsästyspaine on tasaisempi ja pyyntiä voidaan keskittää alueen eri osiin välttäen ruuhkaisuutta.

Jos enemmistöllä hakemuksen ampujista on kotipaikka sellaisessa (yhdessä) kunnassa, jossa heillä on metsästyslain 8 §:n mukainen oikeus metsästää valtion alueilla, pyritään aluelupahakemus ohjaamaan ensisijaisesti kyseisen kunnan alueelle, mikäli ko. kunnassa on riittävästi valtion maita suhteessa paikkakuntalaisten metsästäjien määrään.

Perustelut

Yleistä

Metsähallitus tarjoaa metsästysmahdollisuuksia valtion mailla, ja milloin lupia ei riitä kaikille, on annettava etusija ensisijaisesti niille kansalaisille, joilla ei ole muutoin kohtuullisia mahdollisuuksia metsästyksen (Metsästyslaki 45 § ja 46 §). Näitä mahdollisuuksia on jaettava kuitenkin siten, että metsästyslain 8 §:n

mukainen kuntalaisten vapaa metsästysoikeus valtion mailla on reunaehtona otettu huomioon. Tämän päätöksen tarkoituksena on kiintiöidä metsästys niin, että se on ekologisesti ja sosiaalisesti kestävä ja että edellä mainitut erityisoikeudet tulevat turvatuksi. Saamelaisen kotiseutualueen valtion maita koskeva kiintiöpäätös on tehty erikseen. Ennen kiintiöiden asettamista Metsähallitus on järjestänyt riistanhoitoyhdistyksille kiintiöneuvottelut metsästyslain 8 §:n tarkoittamalla alueella. Niiden tarkoituksena on määrittää lupametsästys niin, että paikallisten metsästäjien oikeudet tulevat turvatuksi ja huolehtia siitä, että paikalliset näkökulmat tulevat otetuksi huomioon. Poronhoitoaluetta koskevan kiintiöpäätöksen osalta Metsähallitus on käynyt erillisen neuvottelun Paliskuntain yhdistyksen kanssa 22.3.2022.

Tämä päätös koskee metsästyskausia 2022–2025. Kolme vuotta voidaan arvioida kestoltaan ajanjaksoksi, jolla ei ehdi tapahtua sellaisia yhteiskunnallisesti merkittäviä muutoksia, jolla voisi olla vaikutuksia kiintiöinnin periaatteisiin. Kiintiöinnin yhtenä tehtävänä paikallisten oikeuksien turvaamisen lisäksi on turvata myös riistakantojen kestävyys ja ohjata lupamyyntiä niin, että riistakannat säilyvät, ja että metsästyksen aiheuttama verotus ei nouse liian suureksi. Päätöksessä tehty kiintiön määrittely (yhtä aikaa voimassa olevien lupien määrä vuorokaudessa) perustuu tutkittuun tietoon siitä, millaisen metsästyspaineen metsästäjät keskimäärin saavat aikaan kullakin alueella, ja mitkä ovat metsästyksen ekologiset ja sosiaaliset vaikutukset (ks. kohta kestävyuden arviointi). Kiintiöitä määritettäessä on myös otettu huomioon viime vuosien kanalintukanta ja niiden toteutunut metsästysverotus.

Mikäli jonkin riistaeläimen kanta vaarantuu, voidaan kyseisen lajin metsästys kieltää metsästyslain 38 §:n perusteella maa- ja metsätalousministeriön asetuksella määrääjäksi lajin esiintymisalueella tai osalla sitä. Asetuksen antamisen tarkoitus on turvata riistakannat, ja ne koskevat valtion maiden lupametsästystä, metsästyslain 8 § nojalla tapahtuvaa kuntalaisten metsästystä sekä yksityismaita. Asetuksen tueksi Metsähallitus voi tarvittaessa säädellä vaarantuneeseen riistaeläimeen kohdistuvaa metsästystä lupaehdoin.

Taustatieto riistakantojen vaihtelusta

Tieto kanalintukantojen ja muiden riistalajien kantojen tilasta ja vaihtelusta saadaan Luonnonvarakeskukselta (Luke). Pääosin tieto perustuu koko maan kattavaan riistakolmiolaskentajärjestelmään. Koska valtion maiden metsästyspaine kohdistuu pitkälti metsäkanalintukantoihin, on niiden kantojen seuranta erityiskohteena, ja valtion maita koskevat laskentatulokset saadaan Luke:lta vuosittain erikseen Metsähallituksen pienriistan lupa-alueisiin kohdennettuna.

Kuva 1. Metsäkanalintutiheydet (tiheys, yks./km²) kesälaskennoissa riistakolmiolla koko maassa vuosina 2008–2021.

Metsäkanalintukannat olivat Suomessa vahvat vuosina 2011–2013 (kuva 1). Kanalintukannat olivat silloin paikoin koko riistakolmiolaskentahistorian parhaat. Vuodesta 2014 lähtien lintukannat kuitenkin laskivat aina vuoteen 2017 asti. Syyt kanalintujen alamäkeen tuona ajanjaksona löytyivät ennen kaikkea epäsuotuisista lisääntymisajan säistä ja heikosta lisääntymismenestyksestä. Metsäkanalintukannat kääntyivät taas nousuun vuonna 2018 ja nousua on jatkunut vuoteen 2021 saakka. Voimakkaimmin ovat kasvaneet teeri- ja pyykannat, mutta myös metsokannat ovat viimeisten neljän vuoden aikana vahvistuneet koko maassa. Riekkokannat ovat kasvaneet erityisesti pohjoisessa Suomessa, missä kanta muutenkin on tiheimmillään. Neljän peräkkäisen kasvuvuoden ansiosta kaikkien metsäkanalintulajien keskitiheydet olivat koko maan tasolla viime vuonna selvästi korkeammat kuin viitenä edellisellä vuonna keskimäärin. Metsäkanalintukantojen runsastumista viime vuosina ovat avittaneet aikuislintujen hyvä säilyvyys edellisten talvien yli ja poikasajan suotuisat sääolot. Myös myyräkantojen tilalla on välillisesti vaikutusta metsäkanalintuihin kohdistuvan pienpetojen saalistuspainan kautta. Luonnonvarakeskuksen seurantojen mukaan myyräkannat olivat vielä vuosina 2019–2020 monin paikoin korkeat, mutta syksyllä 2021 myyriä oli runsaasti enää vain Länsi-Suomessa. On mahdollista, että jo neljä vuotta jatkunut metsäkanalintujen kannan kasvu on nyt saavuttanut huippunsa ja lintukannoissa voidaan nähdä tulevana vuosina laskua.

Kanalintukannat valtion alueilla

Suurin osa valtion alueista sijaitsee Pohjois- ja Itä-Suomessa. Erinomaisen lisääntymistuloksen seurauksena teerikannat nousivat vuoden 2017 aallonpohjasta vuoteen 2018 Lapissa 122 %, riistakeskus Oulun alueella 58 %, Kainuussa 36 % ja Pohjois-Karjalassa 92 %. Teerikannat nousivat edelleen aikavälillä 2018–2021 riistakeskus Lapin alueella 47 %, Kainuun alueella 49 %, Oulun alueella 40 % ja Pohjois-Karjalan alueella 68 %. Korkeimmat teeritiheydet Suomessa vuonna 2021 todettiin riistakeskus Oulun (15 yks./km²) ja Kainuun (14,2 yks./km²) alueilla.

Metsokannat pysyivät aikavälillä 2018–2021 tasaisen vahvoina Lapissa, Kainuussa, Pohjois-Karjalassa ja riistakeskus Oulun alueella, sekä vähintäänkin kohtuullisella tasolla myös muualla maassa. Korkeimmat metsotiheydet Suomessa vuonna 2021 olivat Pohjois-Karjalassa (5,4 yks./km²), Lapissa (5,3 yks./km²) ja riistakeskus Oulun alueella (4,9 yks./km²). Koko maan mittakaavassa metsokannat olivat vuonna 2021 noin 19 % edellisten viiden vuoden keskiarvoa runsaammat.

Vuosien 2015–2017 aallonpohjan jälkeen pyykannat palautuivat koko maassa vuosina 2018–2021 pitkäaikaiselle keskimääräiselle tai hiukan keskimääräistä tiheimmällekin kannan tasolle. Vuoden 2021 riistakolmiolaskennoissa Suomen runsaimmat pyykannat todettiin Pohjois-Savon (14,7 yks./km²), Satakunnan (12,1 yks./km²), Rannikko-Pohjanmaan (11,7 yks./km²) ja Pohjois-Karjalan (11,4 yks./km²) alueilla.

Riekkokannat ovat olleet hienoisessa nousussa vuodesta 2018 lähtien lajin pääasiallisilla esiintymisalueilla Lapissa, Kainuussa ja Oulun riistakeskuksen alueella. Parin heikomman vuoden jälkeen riekkokanta vahvistui vuonna 2018 myös lajin esiintymisen tiheimmän kannan alueella Ylä-Lapissa pitkäaikaiselle keskimääräiselle tasolle, missä se on pysynyt viimeiset vuodet.

Metsästysverotuksen kestävyys

Lupametsästyksen aiheuttama metsästyspaine ja kuolevuus kanalintukannoissa voidaan arvioida Metsähallituksen käytössä jo vuodesta 2004 lähtien olleen riistatalouden suunnittelu- ja seurantajärjestelmän avulla. Järjestelmä ja sen saalispalautteen anto-osio uusittiin vuonna 2019. Yli puolet Metsähallituksen lupa-alueiden pienriistametsästäjistä on viime vuosina jättänyt saalispalautteen. Järjestelmässä verrataan riistakolmiolaskennan antamia kantatietoja ja annetun saalispalautteen perusteella arvioitua metsäkanalintujen kuolevuutta. Menetelmää on testattu vertaamalla tietoja muihin tutkimuksiin, joissa on analysoitu metsäkanalintujen metsästysverotusta (Korhonen 2004, Kangas 2006, Niemi ym. 2009, Nykänen ym. 2014, Forsman ym. 2019), ja menetelmän tuottamia tuloksia voidaan pitää luotettavina.

Metsäkanalintujen valtakunnalliset saalismäärät ja metsästysverotuksen taso vaihtelevat muuan muassa lintukantojen, metsästysrajoitusten ja pyyntiaktiivisuuden muutosten mukana runsaasti vuodesta toiseen (Forsman ym. 2019). Metsäkanalintujen vuotuinen kokonaissaalis on viimeisen kymmenen vuoden aikana (2011–2020) vaihdellut 76 500–495 100 saalisyksilön välillä (kuva 2.). Saalismäärän vaihtelu on kyseisellä ajanjaksolla ollut teerellä 32 800–24 2900, metsolla 13 400–73 100, pyyllä 15 500–117 400, ja riekolla 14 800–61 700 yksilön välillä (Luke, tilastotietokanta).

Vuotuiset saalismäärät heijastavat lintukantojen runsautta, ja ne olivat viimeisen kymmenen vuoden tarkastelujaksolla kaikilla lajeilla alhaisimmillaan vuonna 2017, jolloin lintukannatkin olivat alhaiset. Metsäkanalintujen saalismäärät olivat vastaavasti suurimmillaan lintukantojen ollessa runsaimmillaan vuonna 2011. Lintukantojen aallonpohjan jälkeen metsäkanalintujen vuotuiset saalismäärät

kääntyivät taas nousuun vuonna 2018, selvimmin teeren kohdalla, joskaan vuosien 2011–2013 saalismääriin ei viime vuosina ole vielä ylletty.

Valtion maiden lupametsästäjien yhteenlaskettu metsäkanalintusaalis oli myös alhaisimmillaan vuonna 2017, noin 12 800 saalisyksilöä. Saalismäärät nousivat vahvistuneiden lintukantojen ja pidempien metsästysaikojen myötä 26 000 lintuun vuonna 2018 ja edelleen 40 500 lintuun vuonna 2019. Vuoden 2020 lupametsästäjien saalis oli 38 300 lintua.

Lupametsästäjien metsästysverotus kanalintukannoista valtion mailla koko maassa oli vuonna 2018 keskimäärin 2,7 % ja vuosina 2019 ja 2020 keskimäärin 4,0 % Metsästyslain 8 § mukaisella alueella lupametsästäjien kanalintujen metsästysverotus oli 1,9 % vuonna 2018, 3,0 % vuonna 2019 ja 3,1 % vuonna 2020. Huolimatta siitä, että näissä luvuissa ei ole mukana kuntalaisten metsästysoikeudella metsästävien verotuspainetta, metsästyksen voidaan arvioida olleen ekologisesti kestävä. Metsähallituksen lupametsästäjien saalisosuus metsästyslain 8 §:n mukaisella alueella valtion mailta pyydetyistä metsäkanalintujen kokonaissaaliista on aikaisemman tutkimuksen perusteella ollut noin 30 % (Nykänen ym. 2014).

Kiintiöpäätöksen kestävyuden varmistaminen

Tämän kiintiöpäätöksen mukaisten lupien myynti toteutetaan vuosittain kaksivaiheisena. Osa kiintiöstä vapautetaan myyntiin kesäkuun alussa ja osa säästetään toiseen myyntijaksoon elokuun loppuun. Tällä menettelyllä voidaan ottaa huomioon heinä-elokuussa tapahtuvien riistakolmiolaskentojen tulokset ja sovittaa ne lupamyyntiin, mikä on keskeinen osa kestävyuden turvaamista. Kiintiöiden jakautuminen ensimmäisen ja toisen myyntivaiheen välillä voivat vaihdella alueellisesti, eikä sitä ohjata tässä päätöksessä, koska nämä järjestelyt eivät kyseenlaista kuntalaisten oikeuksia, eivätkä metsästyksen ekologista tai sosiaalista kestävyttä.

Elokuun myyntijakso pyritään ajoittamaan vuosittain siten, että mahdolliset maa- ja metsätalousministeriön asettamat metsästysrajoitukset tai -kiellot voidaan huomioida lupamyynnissä. Mikäli lupia on myyty kesän myyntijaksolla sellaiselle ajalle ja alueelle, jossa metsäkanalintujen metsästys kielletään asetuksella, luvat perutaan ja niistä maksetut rahat palautetaan.

Metsähallituksella on vuosikymmenien kokemus metsästyksen mitoittamisesta valtion mailla. Suunnittelijat vastaavat metsästyksen vuotuisesta mitoituksesta kiintiöpäätöksen puitteissa. Työ toteutetaan riistasuunnittelujärjestelmän avulla. Lupasuunnittelu on aluekohtaista ja mitoituksessa huomioidaan kanalintukantojen vaihtelun lisäksi alueen metsien rakenne ja metsästettävyyden, alueen muu käyttö (mm. matkailu- ja virkistyskäyttö), luontaisten elinkeinojen harjoittaminen ja poronhoito sekä muu maankäyttö. Alueelliset kiintiöt määrittellään riistanhoitoyhdistyskohtaisesti metsästyslain 8 §:n mukaisella kuntalaisten vapaan metsästysoikeuden alueella. Muualla määrittäminen tehdään riistakeskuksen aluejakoa vastaavasti.

Metsästyksen suunnittelussa ja mitoituksessa otetaan huomioon myös sosiaalinen kestävyys. Tällä tarkoitetaan sitä, montako metsästäjää voidaan alueella voi metsästä ilman, että he häiritsevät toisiaan tai muita luonnossa liikkujia. Tämän mitoitus perustuu siihen palautteeseen mitä eri tiheyksillä toteutuneesta metsästyksestä on vuosien mittaan saatu. Sosiaalisen kestävyuden mitoitus on siis kokemuspohjainen ja se tehdään alueellisesti.

Kanalintujen metsästyskaudelle on kiintiöity erikseen pienriistaluvat vesilintujen, jänisten ja pienpetojen pyyntiin ilman kanalintuja. Metsästyspaine muuhun pienriistan on saalispalautteen mukaan kanalintujen metsästyskaudella suhteellisen vähäinen, ja näiden lupien kiintiöinnin perusteena on lähinnä sosiaalisen kestävyuden turvaaminen. Metsähallituksen keskimäärin karut ja vähävetiset maat eivät ole esimerkiksi kysytyjä vesilintukohteita.

Kiintiöpäätöksessä tehdyn hirvenmetsästyksen mitoituksen tavoitteena on estää liiallisten päällekkäisten lupien määrä alueella. Liian suuri määrä seurueita ja metsästäjiä yhdellä lupametsästysalueella voi olla mahdollinen turvallisuusriski. Asetettu kiintiö 80–160 ha valtion maata/metsästäjä on laskennallinen minimi, josta voidaan poiketa käytännön metsästysjärjestelyiden niin vaatiessa. Tällainen tilanne voi syntyä esimerkiksi silloin, kun valtion mailla metsästävillä seurueilla on käytössään myös valtion maahan liittyviä yksityisiä alueita. Tällöin metsästäjämäärä jakaantuu valtion alueita laajemmalle alueelle. Hirvikannan verotuksen säätely tapahtuu pyyntilupien avulla, jotka myöntää Suomen riistakeskus.

Lähteitä:

Forsman L., Pellikka J & Kervinen M. 2019: Millaista on suomalainen metsäkanalinnustus? - Suomen Riista 65: 27–44.

Kangas, L. 2006. Metsäkanalintujen metsästys Pohjois-Suomessa. Metsästyskuolleisuus, metsästyksen valikoivuus ja kestävyys. – Kala- ja riistaraportteja nro 378, Riistan- ja kalantutkimus.

Korhonen, P. 2004. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2003. – Kala- ja riistaraportteja nro 326, Riistan- ja kalantutkimus.

Luonnonvarakeskus 2021: Kesälaskenta 2021 (verkkojulkaisu).

[viitattu: 10.3.2022]. Saantitapa:

< [Maa- ja metsätalousministeriö 2014. Suomen metsäkanalintukantojen hoitosuunnitelma. 39 s.](https://www.riistakolmiot.fi/raportit/riistakolmiolaskennan-raportti-kesa-2021//></p></div><div data-bbox=)

Niemi M., Nylander E. & Korhonen P. 2009. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2008. Riista- ja kalatalous – Selvityksiä 20/2009. 32 s.

Nykänen A., Nylander E. & Korhonen P. 2014. Pienriistan metsästys Pohjois-Suomessa vuonna 2013. Riista- ja kalatalous – Tutkimuksia ja selvityksiä 13/2014. 43 s.

Luonnonvarakeskus 2020. Metsästys (verkkojulkaisu). Suomen virallinen tilasto (SVT). [viitattu: 14.3.2022]. Saantitapa: <<http://stat.luke.fi/metsastys>>

Lainkohdat

Laki Metsähallituksesta (234/2016), 18 §
Metsästyslaki (615/1993) 6 §, 8 § ja 20 §

Muutoksenhaku

Tähän päätökseen tyytymätön saa hakea siihen valittamalla muutosta Pohjois-Suomen hallinto-oikeudelta siten kuin laissa oikeudenkäynnistä hallintoasioissa (808/2019) säädetään.

Valitusosoitus on liitteenä.

Päätöksen täytäntöönpano

Tämä päätös voidaan panna täytäntöön muutoksenhausta huolimatta. Muutoksen hakuviranomainen voi kuitenkin kieltää päätöksen täytäntöönpanon.

Päätöksen tiedoksianto

Tämä päätös saatetaan tiedoksi yleistiedoksiantona. Päätös pidetään nähtävänä 1.6.2022 saakka Metsähallituksen Oulun yksikössä, Veteraaninkatu 5, 90101 Oulu. Asiakirjan nähtäväksi asettamisesta ilmoitetaan Metsähallituksen verkkosivuilla sekä lisäksi seuraavissa sanomalehdissä: Helsingin Sanomat, Lapin Kansa, Kaleva, Kainuun Sanomat, Maaseudun Tulevaisuus ja Hufvudstadsbladet.

Erätalousjohtaja

Jukka Bisi

Esittelijä

Ahti Putaala